

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱۴ مرداد ۹۹

خطبه‌ی ولادت امام هادی (ع)

حمد و سپاس پروردگار جهان را سزاوار است که خود فرمود: مرا در صبحگاهان و شامگاهان تسبیح گویند پس حمد و ستایشی بی‌کران بر عظمت و جلالت کبریایی پروردگار مهربان که امرش سرچشمه از لطف و رحمت و احسانش دارد که فرمود: بندگان من مشیت خویش را این‌گونه مقرر کردم که مرا در طلوع و غروب‌ها بسیار بستائید تا رستگار شوید.

طلوعی که در آن فرمان حرکت و تلاش روزمره است و غروبی که انتهای این روزمرگی است پس درک این قانون حیات که بر عالم القا شده و ساعت‌های آن در دایره‌ی خلقت نشان از رحمتی بی‌انتهای دارد زیرا مدار چرخش کواکب به دور خورشید و بازگشتش همانند جان آدمیان است که با طلوع به گرد بارگاه با جلالت پروردگار خویش می‌چرخد تا همواره در مدار اطاعت بماند و آمدن و رفتنش همانند طلوع و غروبی باشد که نمایانگر اطاعتی خالص در مدار بندگی خالق مدبر است.

پس چه سعادتمند هستند کسانی که طلوع و غروب عمرشان نشان از عشق و بندگی پروردگار دارد و عزتشان را پایانی نیست و در آغوش رحمت خداوند متعال جاودانه خواهد ماند که ما به میلاد یکی از ایشان دهمین اختر امامت، خورشید ولایت، صابر، عادل عالم و هادی، حضرت امام علی النقی (ع) ملقب به هادی در این خانه‌ی نور حضور داریم.

ایشان در نیمه‌ی ذی‌الحجه سال ۲۱۲ هجری در مدینه متولد شدند. پدر بزرگوارشان امام جواد (ع) و مادر گرامی‌شان بانو سمانه هستند که خافی با تقوا و با فضیلت بودند. حضرت امام هادی (ع) در سال ۲۲۰ هجری پس از شهادت امام جواد (ع) در سن هشت سالگی امامت امت را به عهده گرفتند و با وجود سن کم، چنان در علم و کمال و معرفت و تدبیر و رهبری از خود اقتدار و توانایی نشان دادند که مورد علاقه و توجه شیعیان قرار گرفتند و خلفای عباسی سخت از ایشان می‌ترسیدند و به تبعید و

آزارش دست زدند. متوکل عباسی امام را از مدینه به سامرا آورد و تا پایان عمر در آنجا تحت مراقبت شدید قرار داد. لعنت الله علی قوم الظالمین. با وجود آن امام هادی (ع) به افشای چهره‌ی پلید سران و هدایت و آگاهی و آموزش دینی علم و معرفت امت مسلمان همت گماشتند. یک نمونه‌ی آن زیارت جامعه‌ی کبیره است که در عین شیوایی و زیبایی دارای نکته‌های علمی و معرفتی و ادب حضور است.

خواهران و برادران بیاید در این زمانه‌ی سخت و دشوار برای رفع مشکلاتمان به درگاه با جود و کرم پروردگار کریم پناه بریم و عاجزانه ابراز داریم که: بار خدایا، ای معبود من و آقای من بر خواری و فقیری و بی‌نوایی‌ام دل بسوزان. این منم دل‌شکسته و هراسان بیچاره و بی‌پناه، دل‌سوخته و اندوهگین که به درگاه با جود و سخا و باکرامت چشم دوخته و پناهنده شده‌ام، از تو درخواست می‌کنم به احترام این ماه و مسجدالحرام و رکن و مقام که باز کنی درهای احسانت را، بیماری‌گناهانم را، برطرف کنی سختی و مشکلاتم را، گوارا و شیرین کنی بر من عبادتم را، دور کنی از من فتنه و ی‌زمانه و دشمنانم را. خوار کنی ستمگران و حیل‌های کافران را، جدایی نیندازی میان من و فرمان بریت را. بار الها زمان و مکان اجابت دعاهایم را نزدیک و آسان گردان برآورده شدنشان. آمین.

بله خواهران و برادران که سال‌ها در این خانه‌ی نور بر سر سفره‌ی احسان اولیاء مخصوصاً مولا و سرورمان امام عصر و زمان ابوالصالح المهدی (عج) نشسته و راه و روش نجات و رستگاری دنیا و آخرت را آموختید و به عینه دیدید که ویروس کرونا به برکت وجود مولایمان چون نسیمی از شما گذشته و با عمل به دستورات و زدن ماسک سعی نمودید خود را از این ویروس حفظ کنید. ولی افسوس چگونه است به فرموده‌ی مولایمان از ویروس‌های خطرناک‌تری که دنیا و آخرتتان را نابود می‌کند مراقبت و مواظبت نمی‌کنید. و از ویروس‌های خودخواهی و خودباوری و سستی ایمان و کجروی و حسادت و غیبت و نفاق که به مراتب خطرناک‌تر از کرونا است دوری نمی‌کنید.

پس قبل از اینکه روح و ایمان و جانتان را بکشد به خود آییند. با ماسک توبه و عمل به دستورات قرآن کریم خود را نجات و ایمن کنید.

همان‌گونه‌ای که خداوند در قرآن فرموده که: کسانی که ایمان آورده‌اند و ایمان خود را به شرک نمی‌آلایند ایمنی از آن ایشان است و ایشان هدایت یافتگان‌اند این است هدایت خدا هر که را از بندگانش خواهد بدان هدایت می‌کند.

اینک که ما سعادت هدایت پروردگار را از جانب مولایمان پیدا کردیم پس تا دیر نشده با عمل به آن روح و جان و ایمانمان را از شر شیطان و نفس نجات داده تا زنده شده و رستگار شویم و در این راه همچون گذشته به دامان پر مهر مولایمان پناهنده شده تا با دست توانمند ایشان از همه‌ی سختی‌ها و مشکلات رهایی یابیم.

پس او را با اشتیاق و با دلی پر از امید بخوانیم.

اللهم عجل لولیک الفرج